Papasakojo Indradyumna Svamis

Pamenu kaip kartą Kalėdų maratoną mes darėme Paryžiuje, ir mes siųsdavome bhaktus platinti į traukinių stotis. Merginos platindavo knygas traukiniuose prieš jiems išvažiuojant. Vos tik traukinys pradėdavo judėti, jos iššokdavo. Buvo viena jauna mergina iš Prancūzijos - maža, labai graži, gležna. Pamenu kokia ji buvo šauni knygų platintoja. Jai pasitaikė prieiti prie vieno vyro traukinio kupė.

Ji įėjo į kupė ir padavė jam knygą “Krišna Aukščiausias Dievo asmuo”. Jis sekundę pasižiūrėjo į ją, tada paėmė knygą, ir kadangi jis buvo stiprokas vyrukas, perplėšė knygą beveik pusiau. Tada jis numetė ją ant žemės, atsistojo ir pradėjo ją trypti. Mergina apsipylė ašaromis. O jis buvo toks demonas, jog pagriebė ją už plaukų ir nusitempė per kupė ir išsviedė iš traukinio. Traukinys tik ką pradėjo važiuoti, o jis išmetė ją lauk. Ji išsinarino petį, plaukai ir kaklas buvo kruvini. Ji keletą savaičių turėjo mėlynę. Man atrodo, jai skilo kaulas. Aš buvau netoliese ir kažkas atbėgo manęs pakviesti. Taigi, kai atėjau, mes ją nunešėme į šventyklą. Mes keikėme tą vyrą. Mes jį prakeikėme. Bet vis dėlto, buvo maratonas ir po keturių dienų mergina vėl grįžo prie knygų platinimo.

Tad vis dėlto, kas nutiko vėliau? Tas vyras buvo bankininkas iš Ispanijos, labai turtingas bankininkas, kuris lankėsi Paryžiuje verslo reikalais. Traukinys išvaziavo į Madridą.Tokia kelionė turėjo užtrukti maždaug dieną su puse. Norėdamas pajuokauti jis pasiliko knygą, kad parodyti savo žmonai ir pasigirti ką padaręs: kaip jis sutrypė šią knygą ir išstūmė tą kvailą išmaldos prašytoją iš traukinio. Jis pasakė: “Tik pažiurėk, ką aš padariau šitai knygai,” ir padėjo ją virtuvėje ant stalo. Kitą dieną nutiko taip, jog žmona išėjo apsipirkti, o vyras išėjo į banką. Tuo metu į namus atėjo tarnaitė, kuri rado ir paėmė knygą. Ji pamanė, kad tai viena iš šeimai priklausančių knygų, tik kažkokiu būdu sugadinta - gal buvo netyčia pervažiuota mašinos. Taigi, ji nuvalė nuo jos dulkes ir kaip galėdama geriau sutvarkiusi, nunešė knygą ir padėjo ją ant lentynos vyro darbo kambaryje.

Praėjus maždaug metams atsitiko nelaimė ir vyro žmona žuvo avarijoje. Jo sūnus pabėgo, o dukra ištekėjo už žemos klasės vyro. Jis liko vienui vienas, ir jautėsi labai prislėgtas. Mirus jo žmonai, jis paniro į gilią depresiją. Jo vaikai išėjo, o žmona mirė susidūrus mašinoms. Jis buvo tiesiog sužlugdytas. Taigi, sėdėdamas savo darbo kambaryje ir mąstydamas apie savižudybę, jis nejučiomis pradėjo akimis naršyti po knygų lentynas. Iš tikro jis ieškojo Biblijos, nors ir

nebuvo religingas žmogus. Krišna sako Bhagavad Gitoje, kad keturių tipų žmonės atsigręžia į Jį, o dažniausiai tie žmonės, kurie labai kenčia. Taip ieškodamas Biblijos jis rado tą knygą.

Kažkas pastūmėjo jį paimti knygutę “Krišna”. Ją atsivertęs jis perskaitė dalį, kurioje Vasudeva pamokslauja Kamsai. Diskusijoje jis užsimena apie reinkarnacijos principus ir tai , kad gyvoji esybe keliauja iš vieno kūno į kitą, taip kaip vikšras, kuris judėdamas atsargiai perkeldia priekinę dalį, o tik po to pritraukia likusią dalį. Tokią analogiją ten pateikia Šrila Prabhupada. Mintys, kad jo žmona taip pat visai nenumirė, o tiesiog pakeitė kūną, suteikė jam reikiamą paguodą. Nors apie tai jis niekada gyvenime nesusimąstydavo, tai suteikė jam užtektinai tikėjimo nenusižudyti.

Vyras nuėjo miegoti ir atsikėlė kitos dienos rytą. Kaip įprasta, jis turėjo eiti į darbą, tačiau vienaip ar kitaip jį vėl patraukė ta knyga, kuri gulėjo ant stalo. Taigi, jis grįžo prie jos ir vėl pradėjo skaityti. Tris dienas jis buvo namuose, nėjo į darbą, o tiesiog skaitė knygą, ir jo širdis visiškai pasikeitė. Knyga jam suteikė tiek daug nusiraminimo. Viskas, kas nutiko buvo jo karma; jis turi būti kantrus ir tolerantiškas, o jo žmona tiesiog pakeitė kūną. Jis buvo subrendęs priimti tokias žinias. Visą savaitę jis mąstė apie tai. O tada, ar žinote, ką jis padarė? Jis pasižiūrėjo į knygos galą ir ten pamatė adresą. Knyga buvo parašyta prancūzų kalba, bet prancūziškai jis mokėjo. Radęs adresą jis paskambino į šventyklą Prancūzijoje ir taip sužinojo, kad Madride taipogi yra šventykla, ir joje apsilankė.

Kai šventyklos prezidentas atidarė duris, vyras, apsivilkęs verslininko kostiumą, buvo parklupęs ant kelių. Jis vis kartojo:

- Prašau atleiskit man, prašau atleiskit man.

Šventyklos prezidentas buvo gana jaunas atsidavęs. Jis paklausė:

- Atsiprašau?- manydamas, jog šis žmogus yra pamišęs.

Vyras pasakė:

- Prašau atleiskit man už tai ką padariau.

O šventyklos prezidentas atsakė:

- Na, gal norite užeiti ir truputį pasikalbėti? - nes matė, jog jis buvo padoriai apsirengęs.

Tad vyras užėjo į vidų ir jiems besikalbant ofise, jis prisipažino, kaip prieš daugelį metų jis...

Jis turėjo Krišnos knygutę su savimi ir pasakė:

- Visų pirma aš išniekinau šią knygą ir labai grubiai elgiausi su vienu jūsų bendruomenės nariu. - Ir tada jis pradėjo verkti. - Aš tiesiog noriu atsiprašyti. Ji bandė mane išgelbėti, o aš su ja pasielgiau taip grubiai. Aš labai atsiprašau. - Ir tada jis pasakė - Ar yra kas nors, ką aš galėčiau padaryti?”

Atsidavęs buvo jaunas ir nežinojo ką atsakyti. Tad vyras tiesiog pasisiūlė:

- Leiskite man išrašyti jums čekį. – Jis išrašė čekį labai didelei pinigų sumai ir išėjo.

Tai nutiko trečiadienį. Sekmadienį, skaitydamas paskaitą, šventyklos prezidentas pamatė bankininką, sėdintį šventyklos kambario gale ir besiklausantį. Kiekvieną sekmadienį vyras ateidavo į šventyklą ir klausydavosi. Praėjo šiek tiek laiko. Jis nebuvo senas, galbūt keturiasdešimties ar panašiai; vis dar gana jaunas ir pasiturintis. Vieną dieną jis pasakė šventyklos prezidentui, kad nori apsigyventi šventykloje ir tapti bhaktu. Niekas negalėjo patikėti, nes jis buvo toks turtingas. Ir spėkit, kokia tarnystę jam davė? Kurį laiką jis buvo šventyklos iždininku. O kai atėjo laikas Kalėdų maratonui, jis pasiklausė, ar galėtų jame dalyvauti. Jis buvo truputį vyresnis, bet bhaktai sutiko: “Gerai, gali eiti.” Jis išėjo į gatves ir jam visai neblogai pavyko. Po to jis pasiprašė: “Aš nebenoriu būti šventyklos iždininkas. Aš tiesiog noriu platinti knygas.” Taip jis ir padarė – tapo knygų platintoju.

Vėliau pas mus buvo festivalis. Man atrodo, tai buvo Italijoje, jei neklystu. Tai buvo vienas iš didesnių festivalių. Ir toji mergina atvažiavo į festivalį, ir tas pats atsidavęs atvyko į festivalį, ir jie susitiko. Jis tiesiog verkė ir verkė, ir maldavo: “Prašau, atleisk man.” Jeigu Vaišnavą ižeidžia, jis nelaiko savyje pagiežos. Todėl ji pasakė: “Ne,viskas gerai.” Tai buvo tiesiog nuostabi istorija ir aš papasakojau ją mūsų GBC, Bhagavan dasai, ir mes kartais pasikalbėdavome apie tai, kokia nuostabi ši istorija!

“Jei skirsi visą savo intelektą mano knygų platinimui, visa kita veikla, kuria užsiėmi, bus tobula. Tai yra mano pažadas tau” – Šrila Prabhupada.